

Fővárosi Ítélőtábla, mint másodfokú bíróság  
6.Bf.224/2019/20.

A Fővárosi Ítélőtábla, mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2019. november 20. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

### í t é l e t e t:

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt **I.r. vádlott** és társa ellen folyamatban lévő büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2019. május 9. napján kihirdetett 21.B.397/2018/74. számú ítéletét megváltoztatja.

**I.r.** és **II.r.** vádlottak cselekményét társtettesként elkövetett emberölés bűntette kísérletének (Btk. 160. § (1) és (2) bekezdés a) és b) pont) minősíti.

**I.r.** és **II.r.** vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés- büntetést börtön fokozatban rendeli végrehajtani.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja azzal, hogy **I.r. vádlott** által 2017. szeptember 20. napjától szeptember 22. napjáig őrizetben, 2017. szeptember 23. napjától 2019. május 9. napjáig, **II.r.** vádlott által 2017. szeptember 27. napjától 2017. szeptember 28. napjáig őrizetben, 2017. szeptember 29. napjától 2019. május 9. napjáig letartóztatásban töltött időt számítja be a kiszabott szabadságvesztés tartamába.

**I.r.** és **II.r.** vádlott tekintetében az elsőfokú ítélet kihirdetése óta a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendeli.

Kötelezi **I.r.** vádlottat 15.000,- (tizenötezer) forint, míg **II.r.** vádlottat 16.575,- (tizenhatezer-öt százhetvenöt) forint másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére.

### I n d o k o l á s:

A Fővárosi Törvényszék a 2018. május 09. napján kihirdetett 21.B.397/2018/74. számú ítéletével **I.r.** vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés bűntettének kísérletében (Btk. 160. § (1)-(2) bekezdés a) és b) pont), ezért 9 év szabadságvesztés büntetésre és 9 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést fegyházban rendelte végrehajtani. Megállapította, hogy legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A kiszabott szabadságvesztésbe beszámította az **I.r.** vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt. **II.r.** vádlottat bűnösnek mondta ki bűnsegédként elkövetett emberölés bűntettének kísérletében (Btk.

160. § (1)-(2) bekezdés a) és b) pont), ezért 6 év szabadságvesztés büntetésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést fegyházban rendelte végrehajtani. Megállapította, hogy legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A kiszabott szabadságvesztésbe beszámította a II.r. vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt. Rendelkezett továbbá a bűnjelekről és kötelezte a vádlottakat az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú tárgyaláson jelenlévő ügyész mindkét vádlott vonatkozásában a jogorvoslati nyilatkozattételre három munkanapi határidőt tartott fenn, majd a törvényes határidőben fellebbezést jelentett be I.r. és II.r. vádlottak terhére, téves minősítés miatt velük szemben a tártstettesi elkövetői alakzat megállapítása érdekében, valamint súlyosításért, a szabadságvesztés és a mellékbüntetés tartamának felemelése érdekében. A vádlottak és védőik eltérő jogi minősítés megállapítása miatt jelentettek be fellebbezést. II.r. vádlott védője eltérő jogi minősítés megállapítása és a büntetés enyhítése érdekében fellebbezett.

Az I.r. vádlott védője utóbb csatolta fellebbezésének írásbeli indokolását. Ebben a korábban bejelentett fellebbezés irányát fenntartva indítványozta az elsőfokú ítélet jogi minősítésének megváltoztatását, enyhébb minősítés – Btk. 365. § (1) a) pontjába ütköző és a (3) bekezdés b) pontja szerint minősülő rablás büntette – megállapítását, valamint a szabadságvesztés és a közügyektől eltiltás tartamának enyhítését. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság ítélete részben megalapozatlan, mert a megállapított tényekből további tényekre helytelenül következtetett. Álláspontja szerint a megállapított tényállás és a cselekmény jogi minősítése téves. I.r. vádlott a tárgyaláson elismerte bűnösségét rablásban, ugyanakkor kijelentette, hogy nem volt szándéka megölni **sértettet**. Véleménye szerint megállapítható, hogy a sértett halálát nem kívánta és nem is nyugodott bele abba, hogy a szorítása a sértett halálához vezetne. A cselekmény elkövetéséhez használt eszköz, a fémhuzal ugyan alkalmas az élet kioltására, de eszköz lehet az akaratot megtörő erőszak, vagy a fenyegetés kifejtéséhez, a rablás elkövetésekor. Utalt arra, hogy az elkövetés körülményeit és módját vizsgálva nem állapítható meg, hogy az elkövető szándéka ölésre irányult volna. A sérülés helye, a nyaki terület támadása a sértett halálát eredményezheti, de az erőbehatás erejét figyelembe véve arra lehet következtetni, hogy nem ölési szándék vezette az I.r. vádlottat. További érvelése szerint az I.r. vádlott kijelentései alapján sem állapítható meg, hogy a szándéka a halálos eredmény bekövetkezésére irányult volna. Véleménye szerint a II.r. vádlott többször módosított nyilatkozatai alapján nem szavahihető. Rámutatott arra, hogy az I.r. vádlott a cselekmény elkövetése utáni magatartása sem alapoza meg az ítéleti minősítést. A sértett gépkocsin kívüli bántalmazása nem arra irányult, hogy megölje a sértettet, hanem arra, hogy meg tudja szerezni az értékeket, továbbá nem törekedett a cselekmény nyomainak, eszközeinek, és a bizonyítékok eltüntetésére sem. Nem üldözte a menekülő sértettet, az elkövetés eszközét a helyszínen hagyta, az I.r. vádlott a leszakított nyakláncát sem vette föl, csak elhagyta a helyszínt. Következtetése szerint az I. r. vádlott csak és kizárólagosan a sértett értékeinek megszerzése érdekében cselekedett, hogy vissza tudjon térni Magyarországra. Álláspontja szerint kétséget kizáróan nem állapítható meg, hogy a sértett dolgait életének kioltása árán akarták volna megszerezni. Mindezen alapján indítványozta, hogy a Fővárosi ítélőtábla a Fővárosi Törvényszék 21.B.397/2018/74. számú ítéletét a Be. 606. § (2) bekezdése

alapján **I.r. vádlott** vonatkozásában változtassa meg, a vádlott cselekményét a Btk. 365. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (3) bekezdés b) pontja szerint minősülő rablás büntettének minősítse, és az enyhébb minősítésre tekintettel a szabadságvesztés és a közügyektől eltiltás tartamát csökkentse.

A II.r. vádlott védője is utóbb csatolta fellebbezésének írásbeli indokolását, amelyben a tárgyaláson bejelentett fellebbezést fenntartva elsődlegesen eltérő jogi minősítés megállapítását, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítését indítványozta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete részben megalapozatlan, mert a megállapított tényekből további tényekre helytelenül következtetett, így az abból levont jogi minősítésre való következtetés sem törvényes. Érvelése szerint a helyes minősítés a Btk. 365. § (1) bekezdés szerinti rablás büntettének kísérlete, melyet II.r. vádlott bűnsegédként követett el. Sérelmezte, hogy az ítélet nem tartalmazza az eljárás során beszerzett pszichológus szakértői véleményben foglaltakat, amely rögzíti, hogy bár **II.r. vádlott** a felelősséget hárítani próbálja, az elmondásai valós élményeken alapulnak, hazugságra utaló jelet a szakértő nem tárt fel. Az elsőfokú bíróság által értékelt okirati bizonyítékok a tudattartamot sem megerősíteni, sem cáfolni nem tudták, így azok csak érintőlegesen szerepelnek az elsőfokú ítéletben. A jogi minősítés körében kifejtette, hogy a bűnsegéd az elkövető minőségi, és mennyiségi túllépésért nem felel. Utalt a BH.2018.10.267. számú bírósági határozatra, mely rögzíti, hogy a jogi minősítés kérdéskörében elengedhetetlen az elkövetők egymás testközelségében kifejtett magatartása és a részesi magatartás tudattartama, ezek alapján a tudattartalom vizsgálata perdöntő. Előadta, hogy a sértett csak egy olyan személyről számol be, aki őt ténylegesen bántalmazta. A mellette ülő személyről, vagyis védencéről nem tudta megmondani, hogy mit csinált, egymáshoz érték-e. Álláspontja szerint a sértett vallomását nem értékelte kellőképpen az elsőfokú bíróság, amikor védenca tudattartalmát vizsgálta. Az ügyészi átiratban foglaltak, amely a társtettesi alakzat megállapítására, valamint a büntetés súlyosítására irányul, álláspontja szerint nem foghatnak helyt. Mindezek alapján indítványozta az elsőfokú ítélet megváltoztatását, és a kiszabott büntetés jelentős mértékben történő enyhítését.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.224/2018/8. számú átiratában kifejtette, hogy az első fokon eljáró törvényszék az ügy tárgyalása során a perrendi szabályokat betartotta, a bizonyítást a szükséges és indokolt mértékben lefolytatta, valamennyi bizonyítékot értékelési körébe vonta, és azok mérlegelésével hibamentes tényállást állapított meg. Hivatkozott arra is, hogy a törvényszék indokolásában kellően számot adott a bizonyítékokról. Összevetette a vádlottaknak az eljárás különböző szakaszaiban tett, önmagukkal és egymással is többszörösen ellentmondásban álló vallomásait. Összehasonlította a sértetti vallomással, a meghallgatott tanú vallomásával, és figyelemmel volt arra is, hogy azokat mennyiben támasztják alá, illetve miben cáfolják az orvosszakértői véleményben foglalt adatok. Értékelte a bizonyítás anyagává tett tárgyi és okirati bizonyítékokat is. Álláspontja szerint az elsőbíróság kifejtett érvelése teljeskörű és logikai hibáktól mentes. A megállapított tényállás alapján okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére, és a minősítést is jogi érvekkel alátámasztottan törvényesen határozta meg. Mind a tárgyi, mind az alanyi oldalon szereplő tényezők gondos és logikus elemzésével mutatott rá, hogy miért állapítható meg a vádlottak oldaláról mind az előre kiterveltség, mind a nyereségvágyból történő

elkövetés. Tévedett viszont az elkövetői alakzat megjelölésénél, amikor a vádlottak cselekményét nem társtettesi elkövetésként értékelte. A két vádlott szándékegységben cselekedett, a sértett életének kioltását célzó magatartást tanúsítottak, és ennek során a II. rendű vádlott a sértett védekezésének megtörésére irányuló tetteles magatartással járult hozzá társa magatartásához. Ez pedig mindkét vádlott részéről megalapozza a társtettesi magatartást. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket alapvetően helytállóan jelölte meg azzal, hogy a bűnsegédi magatartás, mint enyhítő körülmény II. rendű vádlottnál nem áll fenn, ellenben a társtettesi elkövetés mindkettőjükénél súlyosít, ezen túlmenően a több büntetőeljárás hatálya alatti elkövetésen felül súlyosító körülmény még, hogy az élet elleni cselekmény két minősítő körülménynél fogva is minősül. Mindezek alapján álláspontja szerint a vádlottak előéletére és a cselekmény kiemelkedő tárgyi súlyára figyelemmel az enyhítő szakasz alkalmazásának feltételei nem állnak fenn, a büntetési célok eléréséhez mindkét vádlott esetében - a belső arányosság megtartása mellett - a büntetési tételkereten belüli büntetés és maximális tartamú közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabása szükséges. Ezért indítványozta, hogy a fellebbviteli bíróság a vádlottak cselekményét társtettesként elkövetettnek jelölje meg, mindkét vádlott szabadságvesztésének, valamint közügyektől eltiltásának tartamát emelje fel, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét hagyja helyben.

A II.r. vádlott is előterjesztette fellebbezésének írásbeli indokolását, amelyben a tárgyaláson bejelentett fellebbezését fenntartva elsődlegesen eltérő jogi minősítés megállapítását, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítését indítványozta. Előadta, hogy nem ért egyet azzal az ítéleti megállapítással, hogy a sértett nyomozati, valamint a tárgyaláson tett eltérő vallomása az őt ért sokkra tekintettel indokolt és érthető. Álláspontja szerint, ha valakivel történik egy ilyen tragikus dolog, akkor több év után is emlékszik a lefontosabb részletekre, így pl. a cselekményben résztvevő személyek szerepére, az ütések irányára. Ezzel kapcsolatosan a cseh nyomozó hatóság is hibázott, mivel a fenti fontos részletek kimaradtak a sértett nyomozati vallomásából. Elképzelhetőnek tartotta, hogy a sértett a tárgyaláson elhangzott vallomásában részben nem az igazat mondta. Kifejtette, hogy azzal indokolható I.r. vádlott írásbeli vallomásában az új és nem a régi személyi igazolvány számának feltüntetése, mert **I.r. vádlott** fejből nem tudta az új igazolványszámot és a nála fellelhető iratokban csak a régi szám volt feltüntetve. Egyetértett azzal az ítéleti megállapítással, hogy nem valószínű, hogy ő adta fel I.r. vádlott nevével érkezett írásbeli vallomást, azonban ebből arra kellett volna következtetnie az elsőfokú bíróságnak, hogy az írásbeli vallomást I. r. vádlott írta és küldte el, mivel ő maga 2017. szeptember 27-én a levél feladásának napján őrizetben volt, másrészt előző nap ...on tartózkodott, így egy budapesti postán nem dobhatta be a levelet. Mindezekre tekintettel kérte, hogy az I. r. vádlott nevében küldött levelet a másodfokú bíróság az I.r. vádlottól származónak értékelje. Előadta, hogy I.r. vádlott nemcsak a cselekmény elkövetése előtt, hanem az után is súlyosan fenyegette. Ennek igazolásaként kifejtette, hogy a cselekmény elkövetését őszintén megbánta, abban nem önszántából vett részt, hanem az I.r. vádlott kényszerítésének, fenyegetésének hatására. **I.r. vádlottnak** nem számít, hogy mi történik az életével, mert hajléktalan életmódot folytat, ezzel szemben neki 6 éves fiáról kell gondoskodnia. Hivatkozott a csatolt messenger beszélgetésekre, amiben I. r. vádlott a Westendhez hívta egyedül, de csak akkor, ha nem fél; emiatt, a családja védelme érdekében szólt barátainak, és rejtőzött el ...on. Tekintettel arra, hogy a

bűnjeljegyzék 2. szám alatti navigációs készüléken, valamint a 8. tételszám alatti huzalon DNS-e nem volt megtalálható, az a további következtetés is levonható álláspontja szerint, hogy fizikálisan nem vett részt a cselekmény elkövetésében. Előadta, hogy a cselekmény részletes megtervezéséhez, előkészületeihez és megvalósításához semmi köze, neki csak a rablásra terjedt ki a szándéka, nem volt tudomása, hogy az I.r. vádlottnál élet kioltására alkalmas huzal volt. Kifejtette, hogy bűnösnek érzi magát rablás elkövetése miatt, de emberölés kísérletében nem. Kérte továbbá a végrehajtási fokozat börtön fokozatra történő módosítását, mivel már 20 hónapja dolgozik a ..... BV Intézet III. objektumában lévő konyhán, az ott töltött 24 hónap alatt 5 dicséretben részesült, munkájával meg vannak elégedve.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség nyilvános ülésen eljáró képviselője perbeszédében az átiratában foglaltakat változatlanul fenntartotta. Rámutatott arra, hogy a sértett taxis foglalkozását fokozott büntetőjogi védelemben kell részesíteni, mivel annak veszélyessége az utasoknak való kiszolgáltatottságában rejlik. Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást kellő alapossággal felderítette és rögzítette, a bizonyítékokat megfelelően értékelte és okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság és az ügyészség álláspontja eltér a társtetteség és bűnsegédi magatartás megítélése vonatkozásában, ezzel összefüggésben II.r. vádlott elkövetői minőségének bűnsegédként való megjelölését jogilag tévesnek tartotta, mivel a vádlottak szándékegységben, egymás tevékenységéről tudva, közösen valósították meg a bűncselekményt. A büntetéskiszabási körülmények vonatkozásában enyhítő körülményként a vádlottak javára kérte értékelni az időmúlást és a kísérleti stádiumot, de ez utóbbit nem nyomatékos súllyal, mivel a bűncselekmény befejezésének elmaradása nem a vádlottak, hanem a sértett magatartására vezethető vissza. Álláspontja szerint a II.r. vádlott többszörösen módosított, ellentmondó vallomása nem tekinthető feltáró jellegű vallomásnak, így azt az enyhítő körülmények köréből mellőzni kell. Súlyosító körülményként a vádlottak terhére kérte értékelni a cselekmény kétszeres minősülését és a társtettesként való elkövetést. Kiemelte, hogy az enyhítő szakasz alkalmazására nincs lehetőség, ezért kérte a büntetési tételkereten belül történő büntetéskiszabást a belső arányosság megtartása mellett.

A másodfokú nyilvános ülésen az I.r. vádlott védője perbeszédében a fellebbezése írásbeli indokolásában írtakat változatlanul fenntartotta. Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság a jogi minősítést a 3/2013. BJE rendelkezéseit figyelembe véve határozta meg, azonban a levont következtetéssel nem értett egyet, mivel a tárgyi és az alanyi tényezőkből nem lehet következtetni az emberölésre irányuló szándék megállapítására. Álláspontja szerint a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján minden kétséget kizáróan nem állapítható meg, hogy az I.r. vádlott a sértett értékeit életének kioltása árán is megszerezte volna. Az ügyész által a társtettesi elkövetői alakzat vonatkozásában kifejtettekre reagálva elmondta, hogy ha a vádlottak szándéka valóban a sértett életének kioltására irányult volna, akkor II. r. vádlott könnyedén megakadályozhatta volna a sértett védekezését azzal, hogy a sértett kezét kihúzza a fémhuzal alól. Ezért indítványozta az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, védence cselekményének rablás büntetteként való minősítését és vele szemben enyhébb büntetés kiszabását.

A másodfokú nyilvános ülésen a II.r. vádlott védője perbeszédében a korábban benyújtott fellebbezését és annak írásbeli indokolását változatlanul fenntartva indítványozta az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kiszabott büntetés enyhítését. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete részben megalapozatlan, mert a megállapított tényekből további tényekre helytelenül következtetett. A helyes minősítés a Btk. 365. § (1) bekezdés szerinti rablás büntettének kísérlete. Kiemelte, hogy a tudattartalom vizsgálta perdöntő, ezzel kapcsolatban az elsőfokú bíróság nem fejtette ki, hogy a II.r. vádlott tudattartalmának megállapítására milyen indokok alapján jutott, és azt sem részletezte, hogy II.r. vádlott az elkövetést megelőzően miben egyezett meg I.r. vádlottal, valamint, hogy II.r. vádlott tudott-e a bowdenről. Ugyanakkor hangsúlyozta, hogy a törvényszék helyesen jutott arra a következtetésre, hogy II.r. vádlott bűnsegédként valószínűsítette meg a cselekményt, azonban kiemelte, hogy a bűnsegéd se minőségi, se mennyiségi túllépésért nem felel. Hivatkozott arra is, hogy a sértettnek is volt olyan nyilatkozata, hogy a II.r. vádlott őt nem bántalmazta, társát visszafogta. Ezért indítványozta, hogy a fellebbviteli bíróság az elsőfokú ítéletet változtassa meg, és a helyes minősítés mellett a kiszabott büntetést enyhítse.

Az I.r. vádlott az utolsó szó jogán akként nyilatkozott, hogy a cselekmény elkövetésekor nem ölési szándék vezette, pénzt akart szerezni a hazajutása érdekében, de nem minden áron. A cselekmény elkövetésekor 18 éves fiatalfelölt volt. Úgy érzi, hogy azóta javuló tendenciát mutat, fogvatartásának nyolc hónapja alatt felelősségteljes munkát végez. Kifogásolta, hogy előkészítő ülés megtartására nem került sor, így nem tehetett teljes körű beismerő vallomását, és erről a kirendelt védője se tájékoztatta.

Az I.r. vádlott a fellebbviteli nyilvános ülésen az utolsó szó jogán elmondottakat követően írásbeli beadványt is csatolt, amelyben védőjének tevékenységét kifogásolva újabb védő kirendelését és az elsőfokú eljárás során keletkezett valamennyi jegyzőkönyv másolati példányának megküldését indítványozta.

A II.r. vádlott az utolsó szó jogán kifejtette, hogy a cselekmény elkövetését őszintén megbánta, a jövőben tartózkodni fog minden jogellenes cselekménytől. Hat éves kiskorú eltartásáról köteles gondoskodni. A rabkonyhán 22 hónapja felelősségteljes munkát végez, szabadulását követően is munkából szeretné eltartani magát. Nem gondolja magát bűnöző típusú embernek.

A bejelentett ügyészi, vádlotti és védői fellebbezésekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást mindkét vádlott vonatkozásában a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírálta. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az 1998. évi XIX. törvény (rég. Be.) XXVIII/A. Fejezete szerinti kiemelt jelentőségű ügyekre, 2018. július 1. napját követően az akkor hatályba lépett 2017. évi XC. törvény (új Be.) 79. §-a szerinti soron kívüli eljárásra vonatkozó szabályait betartotta tárgyalása során. Eljárási szabálysértésre az I.r. vádlott az utolsó szó jogán hivatkozott. Ennek körében előadta, hogy előkészítő ülés tartására nem került sor, ennek keretében pedig nem illette meg bűnösséget beismerő nyilatkozat megtételének és a tárgyalásról való lemondásnak a joga.

A rendelkezésre álló iratok alapján megállapítható, hogy az első tárgyalási nap 2018. június 13. napján került megtartásra, az új Be. 2018. július 1. napján lépett hatályba, így az elsőfokú bíróság a régi Be. hatálya alatt kezdte el tárgyalni az ügyet, amikor az előkészítő ülés tartására még nem, azt az követő új Be. hatálya alatti folytatólagos tárgyalási napokon pedig már nem volt törvényi lehetőség.

Az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat maradéktalanul betartotta, az ügy érdemi elbírálását befolyásoló eljárási szabálysértésre - a korábban kifejtetteken kívül - az érdekeltek sem hivatkoztak. Az elsőfokú bíróság eljárása a Be. 868. (1) bekezdése alapján törvényes, a Be. 868. § (3) bekezdésére figyelemmel a Be. 13. § (1) bekezdése alapján helyesen járt el egyesbíróként. A vádlott, a tanúk, szakértők és a tolmács kioktatása ugyancsak törvényesen megtörtént. Az egyéb eljárási cselekményei is mindenben megfeleltek a büntetőeljárási törvény előírásainak.

Az elsőfokú bíróság a tényállást mérlegelési jogkörében állapította meg. Ügyfelderítési kötelezettségének maradéktalanul eleget tett. Ennek keretében a bizonyítási eljárást a szükséges és indokolt mértékben folytatta le, valamennyi releváns bizonyítékot értékelési körébe vont, azokat alapvetően megfelelően értékelte és indokolási kötelezettségét is teljes mértékben teljesítette. Kihallgatta I. és II.r. vádlottakat. Nem tévedett akkor sem, amikor tekintettel arra, hogy a vádlottak tárgyaláson tett vallomása a korábbi vallomásaiktól eltért, a Be. 525. § (2) és (3) bekezdése alapján a vádlottak kihallgatását követően ismertette az általuk a nyomozás során tett vallomásukat és megkísérelte a vallomásaik közötti ellentmondások feloldását. A tárgyaláson az I.r. vádlott a legelső nyomozati vallomásában foglaltakat nem tartotta fenn, valamint az általa címzett írásbeli vallomást se ismerte el magáénak. A **I.r. vádlott** adataival 2017. szeptember 28-án érkezett írásbeli vallomást az elsőfokú bíróság nem tekintette I.r. vádlott vallomásának, melynek ésszerű indokait részletesen kifejtette. Helyesen nem fogadta el I.r. vádlott azzal az indokkal történő legelső nyomozati vallomásának visszavonását, hogy azt bódult állapotban tette, mivel a vallomás olyan részletekbe menő, logikusan felépített volt, ami kizárja a befolyásolt állapotot. I.r. vádlott érdemi védekezésében elismerte a cselekmény elkövetését, de nem a kétszeresen minősülő emberölés kísérletének büntetében, hanem rablás büntetében, mivel érdemi védekezése szerint szándéka nem a sértett életének kioltására irányult, felelősségét mindkettejükre próbálta kiterjeszteni. A II.r. vádlott is elismerte a cselekmény elkövetését, ugyanakkor azt csak I.r. vádlott által kifejtett befolyásolás hatására tette és cselekvőségét kizárólag rablás büntetettére akarta szorítani. Az elsőfokú bíróság a tényállás tisztázása érdekében kihallgatta tanúként a sértettet, **sértettet**, és az ügy egyetlen közvetett tanúját, **tanú1-t**. Meghallgatta **szakértő1** igazságügyi orvosszakértőt, aki írásbeli szakvéleményét fenntartotta, illetve kiegészítette, ismertette a releváns okirati bizonyítékokat, köztük a testszemle jegyzőkönyvet, a rendőri jelentéseket, a messenger beszélgetéseket, helyszíni szemle jegyzőkönyvet és az elmeorvosszakértői véleményt.

Az elsőfokú bíróság ítélete 13. oldalától a 21. oldal 3. bekezdéséig körültekintően értékelte az általa megismert bizonyítékokat. Ennek tükrében értékelte a vádlottak különböző, egymással és önmagukban is ellentmondásos vallomásait. Nem tévedett, amikor a terhelő ítéleti tényállást mérlegeléssel a vádlottak által tett vallomások tényeire, és az azzal összhangban álló

tanúvallomásokra, okirati bizonyítékokra, szakértői véleményekre alapította. Mérlegelési tevékenysége a logika szabályainak mindenben megfelel, nem lehetett arra következtetni, hogy az elsőfokú bíróság tényből tényre helytelenül következtetett. A törvényszék helyesen állapította meg, hogy a vádlottak megegyeztek abban, hogy pénzhez fognak jutni. Ugyancsak helyesen állapította meg, hogy megegyezésük szerint akár a sértett életének kioltása árán is hozzájutnak a pénzhez, hogy a II.r. vádlott tudott arról, hogy a bowden az I.r. vádlottnál van és mire akarja használni, hogy a II.r. vádlott keresett megfelelő helyet, hogy a II.r. vádlott a védekező sértettet többször megütötte, és azt is, hogy a sértetten múlt, hogy a halálos eredmény nem következett be.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint ugyanakkor az elsőfokú bíróság a releváns tények egy részét ítélete indoklásában rögzítette. Így az ítéleti tényállás történeti része hiányos, azonban az ítélet 16. oldal 2., 3. és utolsó bekezdésében az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a II.r. vádlott önként és nem kényszer hatására vett részt a cselekmény elkövetésében, a II.r. vádlott már a fojtogatás előtt is tudott a bowdenről, és nem próbálta megakadályozni a huzal használatát. A bírói gyakorlat - mint ahogyan a Kúria Bhar.I.1552/2012/5. számú határozatában erre rámutat - következetes abban, hogy az ítéletszerkesztési hiba folytán nem a történeti tényállásban, hanem az indokolás más részében rögzített tények is a tényállás részét képezik, ezért jelen ügyben a fellebbviteli bíróság ugyancsak a tényállás részének tekinti a bizonyítékok mérlegelése során rögzített fenti tényeket is.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás tehát nem megalapozatlan, a tényállás felülbírálatra alkalmas, és mindenben mentes Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla felülbírálata alapjául elfogadta.

Az I. és II.r. vádlottak és védőik által eltérő minősítés érdekében bejelentett fellebbezések nem alaposak. Az ügyészség eltérő minősítés érdekében bejelentett fellebbezése ugyanakkor alapos.

A Be. 591. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bírósága határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékokra hivatkoztak, és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. Sem a vádlottak, sem a védők fellebbezéseikben új tényre, új bizonyítékokra nem hivatkoztak, bizonyítási indítványt sem terjesztettek elő, ezért a bizonyítékok újraértékelésére, a tényállás felülmérlegelésére és ezen keresztül eltérő jogi minősítés megállapítására irányuló fellebbezésük eredményre nem vezethetett.

Az irányadó tényállás alapján a törvényszék okszerűen vont le következtetést a vádlottak bűnösségére. A fellebbviteli bíróság nem értett egyet a védők perbeszédeiben kifejtett jogi okfejtéssel és a vádlottak ölési szándékot vitató védekezésével. Nem osztotta tehát az I.r. vádlott védőjének azon jogi álláspontját, miszerint az I.r. vádlott a sértett halálát nem kívánta és nem is nyugodott bele abba, hogy a szorítása a sértett halálához vezetne, szándéka csak és kizárólagosan a sértett értékeinek megszerzése érdekében testi sérülés okozására irányult, ezért a bűnösségét rablás



büntetésben (Btk. 365. § (1) a) (3) b)) kellene megállapítani. Az I.r. vádlott nem vitatta a bántalmazás tényét, de tagadta, hogy a szándéka a sértett életének kioltására irányult volna. Nem értett egyet továbbá II.r. vádlott védője által kifejtettekkel, miszerint II.r. vádlott szándéka kizárólag a rablás elkövetésére irányult volna. Helytállóan hivatkozott az elsőfokú bíróság arra, hogy az elkövető szándékának megítélésénél a kívülvilágban megnyilvánult tények elemzésének van jelentősége. A törvényszék ítélete 21. oldalán kifejtett jogi értékelő tevékenységével a másodfokú bíróság maradéktalanul egyetért, az mindenben megfelel a Kúria Büntető Jogegységi Tanácsa 3/2013.BJE. jogegységi határozat I. fejezetében írt elhatárolási szempontoknak. A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint a bűncselekmény tárgyi oldali ismérvei aggálytalan következtetést engednek arra, hogy a vádlottak szándéka nem pusztán a sértett bántalmazására irányult, hanem életének kioltására is. Az elsőfokú bíróság ítélete jogi indokolásában kifejtette, hogy a vádlott által használt eszközre (élet kioltására is alkalmas fémhuzal), az elkövetés körülményeire (két behatás, kitartó szándék), sérült testtájékra (életfontosságú szervek), az elkövető kijelentésére, az elkövetés helyére tekintettel az emberölés egyenes szándékára vonható le következtetés. A felsorolt tárgyi és alanyi tényezők értékelésén túl a bűnösség formájának helyes elsőbírói megállapítását a BH2017.173. számú jogeset is megerősíti. A zsinegelés - a fémhuzallal történő fojtogatás, amely először a vérellátást akadályozza, majd agybénulást, ezt követően halált okoz - az ölés tipikus elkövetési módja, amelyből arra lehet következtetni, hogy a tettes a sértett halálának bekövetkezését kívánta, tehát egyenes szándékkal cselekedett. Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a sértett lélekjelenlétének köszönhetően kifejtett védekező magatartása miatt maradt el a bűncselekmény befejezése, és ragadt a cselekmény kísérleti stádiumban.

Nem tévedett tehát a Fővárosi Törvényszék, amikor a vádlottak bűnösségét a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a./ és b./ pontja szerint minősülő előre kitervelten és nyereségvágyból elkövetett emberölés büntetésének kísérletében állapította meg. Helyesen vont le következtetést az elsőfokú bíróság az előre kiterveltségre az elkövetési eszközökből, a végrehajtás módjának és helyének megtervezésével, a vádlottak cselekményben betöltött szerepéből és abból, hogy a végrehajtás fenti körülményeiről II.r. vádlott is tudott. A nyereségvágyból történő elkövetést támasztja alá, hogy a vádlottak cselekménye közvetlen anyagi előny megszerzésére irányult.

Ugyanakkor tévesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a cselekményt az I.r. vádlott önálló tettesként, II.r. vádlott a Btk. 14. § (2) bekezdése alapján bűnsegédként valósította meg. A törvényi definícióból kiindulva társtettesek azok, akik a szándékos bűncselekmény törvényi tényállást egymás tevékenységéről tudva, közösen valósítják meg, míg bűnsegéd az, aki bűncselekmény elkövetéséhez másnak szándékosan segítséget nyújt. A BH2010.172. számú jogeset alapján a társtettségétől a fizikai bűnsegélyt az határolja el, hogy a bűnsegéd - szemben a társtettestel - nem tanúsít tényállásszerű magatartást, mindössze a tettesi alapcselekmény külső feltételeit biztosítja. A társtettesek nyitott törvényi tényállású bűncselekmény esetén úgy vesznek részt a cselekményben, hogy a tudatuk átfogja a tényállás szerinti eredmény bekövetkezésének lehetőségét. Miközben I.r. vádlott fémhuzallal fojtogatta a sértettet, addig II.r. vádlott a sértett védekezésének leküzdésére irányuló és ornyergére leadott ütéssel közösen elindították azt a folyamatot, amely a sértett életének kioltásához vezethetett volna, ha a sértett az ellene irányuló fizikai erő kifejtését lélekjelenlétének

köszönhetően nem küzdi le. Ezek alapján a II.r. vádlott tudatának át kellett fognia a sértett halála bekövetkeztének lehetőségét. Az elsőfokú bíróság tévesen hivatkozott a BH2018.267. számú jogesetre jelen ügyben, mivel jelen esetben a II.r. vádlott nem fizikai bűnsegédként, a cselekmény külső feltételeit biztosítva az elkövetési eszközt adta át I.r. vádlottnak, hanem társtettesként a sértett ellen annak védekezését leküzdendő tevőleges, a törvényi tényállás keretei közé illeszkedő, bántalmazó magatartást fejtett ki, annak érdekében, hogy I.r. vádlott az ölési cselekményt véghezvihesse. Mindezek alapján II.r. vádlott tudatának át kellett fognia a saját tevékenységét és azt a bűncselekményt, amelynek megvalósításában közreműködött, II.r. vádlott a fojtogatás alatt mindvégig közvetlenül az I.r. vádlott mellett tartózkodott, így tudatában kellett lennie annak is, hogy olyan sérelem okozásába kapcsolódott be, amelynek eredménye a sértett életének elvétele. Ezt támasztja alá a BH.2017.357. számú jogeset is, mely szerint a társtettség megállapításának nem feltétele, hogy az ölési cselekményben részt vevők egyaránt halálos eredményt közvetlenül előidéző magatartást fejtsenek ki. Társtettes az is, aki felismerve társa szándékát, vele akarategységben, egymás tevékenységét kölcsönösen kiegészítve vesz részt a bűncselekmény elkövetésében, vagyis társtettesként felelnek az elkövetők az eredményért, ha a sértettet egymás tevékenységéről tudva, akarategységben, közösen bántalmazzák. Nincs jelentősége, hogy a több elkövető közül a súlyos sérülést ténylegesen ki okozta, a bekövetkezett eredményre figyelemmel kell büntetőjogi felelősségüket megállapítani. Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság megváltoztatta az elsőfokú bíróság ítéletét és a vádlottak cselekményét társtettesként elkövetettnek minősítette.

A vádlottaknak és védőjüknek az enyhítésre irányuló fellebbezése részben megalapozott.

Az elsőfokú bíróság ítéletében helytállóan sorolta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető enyhítő és súlyosító körülményeket, az ügyészi indítvánnyal egyetértve az annyiban szorul kiegészítésre, hogy a vádlottak terhére súlyosító körülményként kell figyelembe venni a bűncselekmény többszörös minősülését és a megváltoztatott elkövetői alakzatra figyelemmel a társtettesi minőséget. A másodfokú bíróság azonban nem hagyhatta figyelmen kívül a vádlottak javára szóló nyomatékos enyhítő körülményeket, így az I.r. vádlott fiatal felnőtt korát, a II.r. vádlott feltáró jellegű vallomását – elképzelhető ugyanis, hogy a II.r. vádlott feljelentése nélkül a büntetőeljárás megindítására nem került volna sor - az össze megbánást, valamint a távoli kísérletet, melynek folytán a sértett csak nyolc napon belül gyógyuló sérüléseket szenvedett el.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlottakkal szemben határozott ideig tartó szabadságvesztést és közügyektől eltiltás mellékbüntetést szabott ki. A Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) és b) pontja szerint minősülő emberölés büntette tíz évtől húsz évig vagy életfogytig tartó szabadságvesztéssel büntetendő. A Btk. 80.§ (2) bekezdése a büntetékiszabás elvei között azt rögzíti, hogy a határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabása a büntetési tétel középértéke az irányadó, ami jelen ügyben 15 év. Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor, a Btk. 82. § (1) és (2) bekezdés a) pontja szerinti enyhítő szakaszt alkalmazott és az I.r. vádlottal szemben 9 év szabadságvesztést és 9 év közügyektől eltiltást, míg a II.r. vádlottal szemben 6 év szabadságvesztést és 6 év közügyektől eltiltást szabott ki, azonban tévesen került rögzítésre a 82. § (3) bekezdése, ezért a másodfokú bíróság azt az indokolásból mellőzi. Ez a tartamú büntetés és az

azzal arányos mértékű mellékbüntetés együttesen szolgálja megfelelően a Btk. 79. §-ában írt büntetési célokat, így a súlyosításra irányuló ügyészi fellebbezés - a további időmúlásra is figyelemmel - eredményre nem vezethetett, ugyanakkor a másodfokú bíróság a büntetés tartama tekintetében további enyhítésre sem látott alapot. A törvényszék törvényesen állapította meg a Btk. 37.§ (3) bekezdés a) pont ad) pontjára figyelemmel a végrehajtási fokozatot, azonban a másodfokú bíróság a Btk. 35. § (2) bekezdése alapján lehetőséget látott az eggyel enyhébb végrehajtási fokozat megállapítására az enyhítő körülmények nagyobb számára, nyomatékára, különösen a vádlottak fiatal felnőtt korára, a vádlottak előzetes fogvatartásban tanúsított kifogástalan magatartására és a nevelési célokra is figyelemmel. Ezért az elsőfokú ítéletet megváltoztatta, és amellet, hogy **I.r.** és **II.r.** vádlottak cselekményét társtettesként elkövetett emberölés büntette kísérletének (Btk. 160. § (1) és (2) bekezdés a) és b) pont) minősítette, **I.r.** és **II.r.** vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés-büntetést börtön fokozatban rendelte végrehajtani.

Az elsőfokú bíróság az ítélet indokolásában helyesen utalt a Btk. 38.§ (2) bekezdés a) pontjára a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját illetően.

Az elsőfokú bíróság a vádlottak vonatkozásában tévesen rögzítette az őrizet befejező és a letartóztatás kezdőidőpontját, ezért a másodfokú bíróság megállapította, hogy az I.r. vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időből őrizetben 2017. szeptember 20. napjától szeptember 22. napjáig, II.r. vádlott 2017. szeptember 27. napjától szeptember 28. napjáig volt, letartóztatásban 2017. szeptember 23. napjától, míg II.r. vádlott 2017. szeptember 29. napjától kezdődően van. Mindezek alapján a fellebbviteli bíróság a Be. 453.§ (1) bekezdésére figyelemmel a tényeknek megfelelően kijavította az előzetes fogvatartásban töltött időre vonatkozó rendelkezést.

A fellebbviteli bíróság a Be. 613. § (1) bekezdése alapján kötelezte a vádlottakat a másodfokú bírósági eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére.

A Fővárosi Törvényszék ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek, ezért azokat a másodfokú bíróság – helyes indokai alapján – helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla ítélete a Be. 606. § (1) és (2) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2019. november 20.

. Török Zsolt s.k.  
a tanács elnöke

Dr. Szabó Éva s.k.  
előadó bíró

Dr. Mészáros László s.k.  
bíró

A Fővárosi Törvényszék 21.B.397/2018/74. számú ítélete a rendelkező részben írt változtatással **I.r.** és **II.r.** vádlottak tekintetében jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2019. november 20.

. Török Zsolt s.k.  
a tanács elnöke